

fundet Tilslutning, om end ikke aldeles ubelt Tilslutning i denne min Betragtning. Jeg vilde hellere have gaaet til et lavere Bidrag, men jeg har ogsaa kunnet gaa med til at beholde de 15 Ore, mod at der ved Siden deraf blev sat en Maksimalgrænse, som ikke maa overstiges af Kommunen, med mindre den faar Amtsraadets Samtykke; vi ere blevne enige om at sætte denne Maksimalgrænse til 250 Kr. Hvorvidt man i denne Sum har truffet den rigtige Grænse, vil jo bero paa et Skøn. Jeg for mit Vedkommende var tilbøjelig til at gaa noget lavere, nemlig til en Sum af 200 Kr., som svarer til Gennemsnittet af Beboernes Antal i de forskellige Kommuner, c. 1350 Mennesker, naar man lægger en Beregning af 15 Ore pr. Individ til Grund. Smidlertid har jeg, da Forstørelsen ikke er større, ikke fundet nogen tilstrækkelig Anledning til at disjuntiere fra de øvrige Medlemmer med Hensyn til dette Punkt. — Derimod har jeg ikke kunnet være enig med det øvrige Udbalg i at gøre en Forandring i den nugældende Bestemmelse om, at det Bidrag, der ydes Formanden til Udførelse af hans Hverv, ikke maa betragtes som et egentligt Vederlag for ham for hans personlige Arbejde, men derimod som en Medhjælpssum, han faar til at bestribe Omkostninger med, der kunne hidrøre fra den Assistance, som er fornøden for ham til Udførelsen af hans Arbejde. Denne Bestemmelse om, at Bidraget ikke er noget egentligt Vederlag til Formanden, men kun en Medhjælpssum, har blandt andet det Amtsraad, hvoraf jeg er Medlem, bestandigt holdt fast ved, og jeg tror ogsaa at turde sige, at det samme har været Tilfældet i Landets fleste Amter. Det er vel muligt, at der kan have fundet nogen Afvigelse Sted i enkelte Amter, men i de fleste Amter har man holdt paa, at der skulde være Kvittering for, at det er Medhjælperen, der har oppehaaret det Pengeløb, der har været tilstaaet, og at Formandens Kvittering alene ikke blev fundet tilstrækkelig. Mit Endringsforslag gaar nu ud paa at gøre den Forandring i Lovforslaget, at Kvitteringen skal være fra den, der har udført Medhjælpen, og at altsaa Ordene mod Sogneraadets Formandens Kvittering skulle udgaa. Mit Endringsforslag gaar altsaa ud paa at bevare den bestaaende Tilstand. Jeg maa udtale, at jeg i det hele taget ikke kan sige andet, end at jeg er tilfreds, og jeg tror ogsaa det kan siges som den almindelige Mening, at man maa være tilfreds med Udviklingen af vore kommunale Institutioner, men som en medvirkende Aarsag dertil, tror jeg, at man kan regne det Princip, der gaar gennem vor

kommunale Lovgivning om Bestillingernes U lønnethed, og der i blandt ogsaa Sogneraadets Formandens. At der kan gives Betaling eller Erstatning for postivt hafte Udgifter, det er en ganske anden Sag. Men U lønnetheden ved Bestillingsposterne er Hovedprincippet, og jeg er meget bange for at gribe forstyrrende ind i hele den Udvikling, som jeg nu siger er i god Gænge. Jeg frygter for de Konsekvenser, der kunne blive Følgen af den Bestemmelse, Lovforslaget indeholder. Jeg er ikke rolig for, at det ikke kan ende med til sidst, at vi ogsaa faa Lønninger til alle de enkelte Sogneraadets Medlemmer. Det ligger meget nær det Resonnement: Ja, naar Formanden skal have Vederlag for sit Arbejde, hvorfor skal jeg saa ikke have Vederlag for mit Arbejde, jeg, der som Fattigforstander f. Ets. eller som den, der fører Kørselsprotokollerne, har et meget stort Arbejde? Og til sidst, efter som det kommunale Arbejde tiltager mere og mere, vil det ogsaa blive Anskuelsen hos de enkelte Medlemmer af Sogneraadene, at der overhovedet skal gives Vederlag for det kommunale Arbejde. Det anser jeg for overordentlig betænkeligt og uheldigt, og derfor vil jeg ikke være med til at gøre en Begyndelse paa at bryde det Princip, som nu bestaar i vor kommunale Lovgivning, og som jeg anser for et sundt, heldigt og rigtigt Princip.

Jeg kan heller slet ikke indse Nødvendigheden af hele denne Forandring. Det kan jo være meget rigtigt, som det ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører, at vi maatte faa disse ensartede Regler, stont jeg ikke lægger den overordentlige Vægt derpaa som den ærede Ordfører og maatte flere af Medlemmerne, eller at der bliver sat en Maksimalgrænse for Bidraget, som Sogneraadene kunne gaa til uden at søge Amtsraadene. Det har jeg ikke videre imod. Men derimod vil jeg ikke være med til at gøre et Brud paa det store og, som jeg mener, rigtige Princip i den kommunale Lovgivning, at Bestillingerne ere ulønnede, det foreligger der ingen Nødvendighed for at gøre, da Amtsraadene overalt have stillet sig meget villigt og liberalt over for Sogneraadene, naar deres Begæringer ere indkomne om at faa Medhjælp. Det var en anden Sag, hvis der var kommen Klager fra Sogneraadene over, at man stillede sig uvilligt dertil; men det er ikke Tilfældet, og for saa vidt det er anført, at der allerede er stet Brud paa dette Princip, idet der i enkelte Amtsraad har fundet en anden Praksis Sted, maa jeg gøre gældende, at denne Praksis er ikke korrekt, ikke stemmende over-